

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

AWW 1992/20

UITSpraak

in het geding tussen:

P.G. S., te R., eiser,

en

het bestuur der Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Eiser heeft op daartoe bij het beroepschrift d.d. 9 april 1992 aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de door de voormalige Raad van Beroep te Rotterdam onder nummer AWW 1991/78488 op 13 maart 1992 gewezen uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen. Op 20 oktober 1992 is door gedaagde van contra-memorie gediend. Bij brief van 24 februari 1992 is door eiser hierop gereageerd. Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad van 19 maart 1993, waar eiser niet is verschenen. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door dr. G.J. V., mr. J. P. en mr. T.E.C. W.-B., allen werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Voor de in dit geding relevante feiten verwijst de Raad naar de tussen partijen niet in geschil zijnde weergave daarvan in rubriek 3 van de aangevallen uitspraak. Voormelde feiten vormen ook voor de Raad uitgangspunt bij de beoordeling van het hem voorgelegde geschil. Nu eiser geen rechtsmiddel heeft aangewend tegen de beslissing van 17 maart 1989 draagt zijn verzoek van 7 augustus 1991 het karakter van een verzoek om terug te komen van een in rechte onaantastbaar geworden beslissing. Gedaagde is bevoegd doch niet verplicht terug te komen van een dergelijke beslissing. Dat brengt mede dat in het onderhavige geding de vraag dient te worden beantwoord of van gedaagde moet worden gezegd dat hij bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet tot zijn beslissing heeft kunnen komen dan wel bij zijn beslissing anderszins heeft gehandeld in strijd met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Evenals de eerste rechter heeft de Raad niet tot een bevestigend antwoord op die vraag kunnen komen. De Raad maakt dienaangaande de volgende overwegingen uit de onder rubriek I genoemde uitspraak van de voormalige Raad van Beroep van 13 maart 1992, AWW 1991/78488 tot de zijne: 'Daartoe overweegt de Raad allereerst dat hij aan het betoog van klager terzake van zijn gezondheidstoestand niet die betekenis kan toekennen die klager daaraan toekent. Weliswaar heeft de Raad geen reden tot twijfel aan hetgeen klager - ook ter terechtzitting - ter zake van zijn gezondheidstoestand en diens zorg voor een van zijn zoons naar voren heeft gebracht, maar de Raad ziet daarin onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat eiser op grond daarvan niet in staat zou zijn geweest - eerder - een aanvraag voor een weduwnaarspensioen in te (doen) dienen, dan wel tegen de beslissing d.d. 17 maart 1989 in beroep te gaan.' en 'Nu klager ten tijde als hier van belang heeft nagelaten een rechterlijke uitspraak omtrent de toepassing van artikel 25, van de AWW, uit te (doen)

lokken, dan wel beroep in te (doen) stellen tegen de beslissing van verweerder d.d. 17 maart 1989 dient dit derhalve voor risico van klager te worden gelaten. De Raad merkt in dit verband overigens nog op dat het enkele feit dat er door een rechterlijke uitspraak aan een wettelijk voorschrift een bepaalde uitleg wordt gegeven, er niet toe kan leiden dat alle voorafgaande toepassingen van dat voorschrift in overeenstemming met die (nieuwe) uitleg moeten worden gebracht. Dergelijke ver strekkende gevolgen van rechterlijke uitspraken zouden het - ook ten behoeve van verweerder geldende beginsel van rechtszekerheid - te zeer aantasten.' Hierbij merkt de Raad nog op dat eiser in een omstreeks diezelfde tijd lopende procedure, inzake de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, beschikte over rechtshulp. Eiser heeft voorts in hoger beroep aangevoerd dat de eerste rechter ten onrechte heeft overwogen dat op grond van zijn financiële situatie geen sprake is van bijzondere hardheid. De Raad onderschrijft dienaangaande de door gedaagde in zijn contra-memorie van 20 oktober 1992 weergegeven mening dat het beleid op grond van artikel 25, lid 5 van de AWW niet mee dient te wegen bij de beoordeling of teruggekomen dient te worden op een in rechte onaantastbaar geworden beslissing. Indien dit wel het geval was zou daarmee immers feitelijk bij alle verzoeken om herziening de beslissing heroverwogen worden en materieel tot herziening van de eerdere beslissing worden overgegaan. Eiser heeft tenslotte een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Ook met betrekking tot dit punt volgt de Raad gedaagde in diens opvatting dat er een verschil in rechtspositie is ontstaan tussen eiser en andere weduwnaars aangezien hij heeft berust in de toekenningsbeslissing. Op grond hiervan is een verschillende behandeling gerechtvaardigd. Uit het vorenstaande vloeit voort dat als volgt moet worden beslist.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

29 april 1993